

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj IX.

V Ljubljani 24. maliga travna 1856.

List 17.

Bog reveža sicer skuša, al pobožniga vender ne pozabi.

Zvečer po večerji sta sedela uboga, ali bogoljubna zaročnika Peter in Anca v svoji revni bajtici pri bornim ognju in sta se med sabo pomenkovala čez svojo revšino, pri kateri sta pa vender vselej pridna in vesela bila. Kmalo po navadni večerni molitvi sta bila otroke spat spravila, de bi ne zmerzovali pri čumečim ognju, zakaj en sam terhlen čokič je na ognji tlel in razun tega nista imela trohice derv doma več. Uniga leta dolga zima je bila marljiviga Petra ogolufala, de si ni bil zadosti derv iz velikiga gojzda domu spravil. Skerbljivi oče tedaj, poprej ko se spat podá, glavo skoz majhno oknice pomoli, de bi vidil, če še sneži? in močno se razveseli, ko zagleda, de se je začelo dobro jasnit, de je hudi vihar potihnil in de sneg več ne plahtá. Reče toraj ves vesel, akoravno je mraz oestro bril, svoji skerbni Anci, de se bo drugo jutro zgodaj v gojzd podal, nekaj derv iskat. Kakor je bil sklenil, vstane tedaj prav zgodaj, opravi svojo jutranjo molitev, obesi sekiro za pas in gazi počasi po zmerznjenim več cevlev visokim snegu proti gojzdu, ter si večkrat v mertzle roke popiha. Pod koraki mu sneg glasno hrusta, zakaj po njem se je poledica naredila. Ravno ko solnce svoje žarke čez sneg razlije in tako celo naravo osreberni, začne, poprej ko je v gojzd prišel, blizo pod potjo neko suho čulo odsekovati, in se prav radostuje misleč, de se že pri nji doma za kotam greje. Ali odsekana mu smukne doli za neki germ, in ko on do nje plazi, de bi jo nazaj na pot privlekel, se mu pomuzne, de sam po poledici zderči, in bi se bil naravnost čez pečino prekulil in se gotovo ubil, ako bi mu ne bila Božja previdnost na pomoč prišla, ki je hotla, de je bil ravno na verhu pečine visok in močan hrast zrastel, za katerim se je nesrečnež ustavil. Akoravno je bilo tukej njegovo rešenje le malo zavarvano, ker si ni mogel nikamor pomagati, ne na pot nazaj priti, ker je bila poledica opolzla in sterma, ne po pečini doli iti, ker je bila visoka in navpična, je vender vesel in iz serca Boga za to rešitvo zahvalil in ga prosil, de bi mu kako drugači pomagal in ga k svojcam domu nazaj pripeljal. Še je molil in še je zdihoval k Vsiganogostu za rešenje; kar glej! nov strah, nova nevarnost skorej večji od prve! Zgladovan volk praska po snegu proti njemu in bi ga bil v tej lakoti napadel, ako bi se ne bila v nesrečnim Petru zlata vredna misel obudila, de naj hitro na visoki hrast spleza. To viditi, začne volk, kteriga je skozi več dni slabo vreme tako sililo, okoli drevesa zalezovati in se tiho plaziti; kar, čuda in veselje! plosk! se zderkne volk in ubit je pod pečino, Peter pa, od te

nove nevarnosti rešen, zopet zdihne vesel k Vsiganogostu, zopet ga zahvali za to novo rešitev; ali samo to mu je še pri sercu in ga močno skerbi, kako bi sadaž na kolovoz nazaj prikobacal. Tako premišljeva se mudi več časa na drevesu, ter vmes večkrat kak zdihlej k Bogu pošlje. V tem, ker je bilo vse lepo jasno, je začelo spomladno solnce že dobro greti in okoli poldneva celo pripekati. Poledica se začne tajati in cediti, in kaj se zgodi? Snežni plaz se izdere in zderči ravno mem drevesa, na katerim je Peter sedel, čez pečino, in bil bi reveža gotovo pod rob pahnil, ako bi se ne bil na močnim drevesu znajdel. Al tako pa mu je plaz še pot do kolovoza naredil in lepo pobrisal. Peter spozna očitno pomoč Božjo, ki ga je pred tolikimi nesrečami obvarovala, pogleda s hvaleznimi očmi proti nebesam, ter se počasi z drevesa spravi, in po plazni poti zopet na kolovoz pride, in med tem se čulo izvleče. Zdaž pa jako s čulo na herbtu proti domu korači. Od dalječ vidi ženo in otroke mu naproti iti, ker so bili v skerbi in v strahu, ter so močno trepetali, de bi se očetu ne bilo kaj zgodilo. Ali, ga ugledavši, se močno razveselijo, in ko jim on vse pripetilo dopove, so vsi skupej pokleknil in glasno Boga za to rešitvo zahvalili.

V nesreči zaupaj na Boga.

In gotovo ti pomoč podá.

Čiargo.

Afrikansko.

Iz listov gospoda misijonarja Joz. Gostnerja od 18. listopada in 30. grudnia 1855.

(Dalje.)

Šeh nam je precej zročil svoj šotor na visokim bregu ob vodi v stanovanje, v katerim je ravno kar imel zbiralise. Dolgolas, černorjav šehov pastir kakor jelen urno steče in pripelje tolstiga ovna nam v dar. Berž ko smo ga z brodarji in služabniki povžili, je bil že drugi tukaj, in tako kol, pri katerim je bil privezan, do našiga odhoda ni bil nobenkrat prazen. Povabil nas je v svojo hišo. Gremo in že od delec spoznamo sami od sebe šehovo hišo; bila je namreč v sredi pekla (terga) in je visoko molela kviško zmed družih hiš. Bila je iz samiga blata zidana, z blatam oglašena in z blatnim zidam obdana, ko so druge kočje le iz durine slame narejene in s ternjem ograjene. Ravno de v divan (obiskovalise) stopimo in se poklonimo, že pride za nami množica černorjavih strežetov in prinesó dolgih pip in pa vsakimu findžan (skedeličico—bi rekel naperstnik) poln kave, kar se je od časa do časa ponavljalo, saj ko je kak nov gost prišel; zlasti se pipa nikoli ni spraznila in ohladila. Naše kremljanje je tikalo pašata, vojsko z Moškoviti, politiko in evropejske čuda, kakor parni-

ke, železne ceste, parobrode, daljnopise, itd., ker to so tem ljudem zgolj čudeži, ki jih jim je težko razjasniti. Šeh nas je pogosto v šotorji obiskoval. Podobe so tem ljudem kaj nevideniga. Zlasti veselje jim dela natoropis z malanimi podobami iz živalstva. Še celo mirni šeh je pri levu in pri džirafi zaklical: agaib! (o čudo!) Zraven šehoviga šotorja smo bili mi svojiga postavili. Ko se je enkrat šeh z nekom naših v svojim lastnim šotorji pogovarjal, vžijem to priliko, smuknem v naš šotor, všipnem luknjico v platno in ga urno zrisam, de on nič ni tega vedil; zakaj ako bi bil kaj taciga spazil, bi bil mislil, de zdaj je že po njem z močjo „zlobniga očesa“. Že zjutraj nam je poslal kave, pečenih pišet, raznih jedil, rezancev (nudelnjov) z medam i. d. Zvečer enkrat nas je bil k velikim gostjam povabil. Ko smo velevali, je bilo v obednici na mizo nošeno (dokler gost ne ukaže, se ne prinese nič), tla so bile pregeranjene, na sredo okrogla, za ped visoka miza postavljena, po mizi okrog je bilo belo, tenko platno zasukano, pšenični kruh prinesen, in pred vsaciga gosta je bila nekaka žlica djana. Rečem nekaka žlica; ker žlica prav za prav ni bila; globina v nji je bila namreč tako majhna in plana, de se je komaj vedilo, s katero stranjo je zajemati; njen konec pa je imel veliko, pravo biserno koravdo vdelano. Velika skleda je bila v sredo postavljena, pa nič krožnikov ne. Zdaj priteka več služabnikov z umivalnico v roki in z zlatam obrobjenim pertičem o plečih, in pred vsakim gostam pokleknejo, de naj si roke umije. Smo tedaj roke z mijlam dobro umili, musulmani (ker tudi taki so bili povabljeni) so roko do komolca vestno oplaknili, kakor koran zapoveduje. Nato je vzel vsaki gost pert služabniku z rame, si je z njim roke obrisal in ga je dalje pri jedi ohranil. Ko smo svojo molitev obmolili in križ storili, musulmani pa „bismille“ (v Božjim imenu) klicali, smo se po pregerjenih tleh s podklonjenimi nogami (po tursko) usdli. Juha je bila prva jed. Juha tedaj — pa taka žlica! — Vender če se človek podviza in serčnosti ne zgubi, se da vse storiti — in mislim, de tisti dan nisim bil jedec zmed poslednjih. Kakor sim že rekel, je bilo belo zvito platno okrog po mizi položeno, česar rabe dolgo nisim vedil, in sim ga pri miru pustil (in dubio abstinentum ab actu), dokler ni moj debelolični, rujavokožni, černobradi protinožec velikiga kosa imenovaniga platna odkrojil in ga v usta jel masiti. Še pa vender! si mislim, ta platno je — vender pa — pokusim tudi jest in najdem, de je bil nekak kruh, mehek ko platno in tenek kakor naši oblati, iz pšenične moke pečen in silo prijetin. Nosijo pa zdaj jed za jedjo s toliko naglico zaporedama na mizo in spet odnasajo, de je človek z naj večji urnostjo komej tri grizljeje vsake vjel. Po juhi smo vse jedi iz velike skleda naravnost v usta nosili, na pol mehke in terde, do pomake, pri kateri smo zopet k žlici segli. Velika jed po tukajšnji navadi o velikih poedinah je bila pečena ovca, ktera je bila vsa cela v veliki skledi prinesena in ji ni bila nobena kost zlomljena. Nič nismo noža potrebovali, temuč vsak je z roko kosove mesa in kosti z ovce tergal in vlekel. Zopet je nasledevalo nekaj vmesnih jedi, ki so vse prav dobro dišale, in so bile vse skozi prav močno zasoljene in oštupane; zakaj ti ljudje zlasti jedi ljubijo, ki v jeziku in gerlo režejo. Na to pride spet cela ovca, ki je bila znotraj z vsakimi mnogimi dišavami napolnjena. Petnajst do dvajset jedil je bilo prinesenih in odnesenih, preiden so gosti rekli, de naj se prinese rajž, končna jed. Na to je bilo spet umivanje rok, kava in pipe, kakor pred jedjo. Jest sim sedel pri oknu, od koder se je v dvoriše vidilo. Bila je že noč.

Velik oginj je bil prizgan in ne majhno število dečkov je okrog čepelo, ki so z vednim kimanjem kako versto iz korana peli. Za njimi je bil fadži z dva do treh sežnjev dolgim drogom, ki je oplazil tistiga, kateri ni kričal ali pa ne dosti glasno. Tudi so brali in pisali. Kteri nar bolj pije, je nar boljši, mi je rekel musulman, zraven mene sedeči. Ni mi treba še pristavljati, de to je bila precej glasna šola.

Nar starji fare na Kranjskim.

(Dalje.)

Fara sv. Kancijana v Kranji je prva v sredi Gorenskiga šteti; desiravno je še le v pismu l. 1355 imenovana, ko jo je patriarh Nikolaj avstrijskemu vojvodu Albertu zročil. Predvor je po starih pismu že l. 1156 svojiga duhovna imel, ko je patriarh Peregrin cerkev ondašnje sv. Petra Vitrinjskemu samostanu zročil; pa Vodatrik je v podpisu le duhoven (clericus) in Humbert v drugim pismu l. 1217 tudi le mašnik imenovan, na mestu ko so drugi kakor fajmoštri (plebani) podpisani; to pričuje, de je Predvor iz Kranjske fare odločen, ne pa starji kot Kranj, kakor nekteri vediti hočejo. Šmartno je imelo že l. 1394 fajmoštra Remberta, Teržič je bil pred l. 1399 pod Zetiškim samostanom, in Kôvor je prišel l. 1400 pod Kostanjevškiga, Naklo pa hrani pismo papeža Klemenca VI. l. 1348.

Fara Matere Božje v Cerkljah je tudi stara, v pismu leta 1156 je fajmošter Riher med pričami podpisan; z njo vred sta Šent-Jur in Velesovo ali l. 1221 ali saj krog l. 1300 Velesovskemu samostanu zročena bila, kar Valvazor ne v gotovo razsoditi. Fara sv. Marjete v Vodicah ima pismo od l. 1256 hranjeno, ktero tudi od njene starosti pričuje; iz nje je prišel Smlednik že pred l. 1550, in Šmartno pod Šmarno goro pred l. 1562 po spricvanji pisem.

Fara sv. Petra v Radolici je mati vsih cerkev v gornji Savski dolini; vender pisano pričevanje od nje je po Valvazerji do zdaj le to, de je bila že pred l. 1370 v varstvu ortenburških knezov, in je potem pod avstrijske vojvode prišla. Mošnje so bile že l. 1156 samesvoje, ko jih je patriarh Peregrin Tarvizinskemu škofu Volriku dal, po besedi stariga pisma. Druge fare iz Radoliške ločene so Kranjska gora pred l. 1464, Gorje in Zasp pred l. 1465, Dovje l. 1491, Bled l. 1514, Jesenice pred l. 1526, Bôhinj pred l. 1571, kar se iz pisem najti da.

Fara sv. Jurja v Nevljah se šteje starji, kakor Kamniška, in je tedaj mati cerkev v gornji Bistriški in Tuhinjski dolini; iz nje je namreč Kamnik l. 1232 odločen bil, za ktero mesto je nar starji fajmošter znan Manfred, po pismu l. 1297. Komenda je bila že l. 1446 v rokah Joanitov, kateri viteški red se zdaj Malteški imenuje; Šmartno je bilo že tudi l. 1584 samesvoje. (D. sl.)

Bog nikomur dolžan ne ostane.

Tukej je sicer le čas setve in na unim svetu čas žetve, kjer prejme vsak po svojih delih; vender Bog včasih že tu dobro z dobrim povračuje, kar nam tudi naslednja prigodba spričuje. — Vlani sim hotla neki podoldan iti za velikonoč kspovedi, je pripovedovala neka gospa, in drugo jutro prav zgodej k sv. obhajilu, ker sim se bila še tisto jutro namenila s svojim možem peljati na deželo. Bilo jih je vse polno okrog

spovednice in mogla sim prav dolgo čakati. Že se je jelo mračiti, ko pridem na versto, kar priteče v veliki naglici mlada deklica in me za Božjo voljo prosi, jo pustiti k spovednici, ker se ji mudi in bi sicer zavolj sitne službe morebiti letas ne mogla več opraviti svoje keršanske dolžnosti. Dolgo sim že čakala, pa vender zavolj Boga, si mislim, naj bo; bo pa tudi Bog meni raji odpustil. Komej deklica opravi, kar pokličejo spovednika urno k bolniku; duhoven vstane, in jez sim mogla brez spovedi domu. Skerbelo me je, kdaj bom zdaj pri spovedi, če hočem z možem drugo jutro na deželo; bil je že, se vé, zadnji teden! Povem mu torej, de hočem drugo jutro prav zgodej v cerkev; morebiti še opravim do sedmih. „Če te pa tikama do sedmih ne bo nazaj, pojdem pa sam, reče mož nekako nejevoljin, in ti ostani doma!“ — Drugi dan sim bila že sicer ob petih zjutrej v cerkvi, pa Bog je že tako hotel, de ko pridem na versto, sim že slišala na gradu sedem zvoniti. Mogla sim torej, desiravno me je mikalo na deželo, ostati doma zavolj Bogá; bila sim potlej še pri eni sv. maši in pa pri sv. obhajilu. Potem grem domu mirna in prav res vesela v svojim sercu, zlasti ker me je tako težko stalo spolniti letas svojo dolžnost. Ko pridem domu, strah in groza! — stanovanje je bilo polno dima in kadú, de sim pri vstopu skorej znak padla; ko sim vrata odperla, je sapa skozi potegnila in plamen švigne navkvisko; in vidim de moževa postelja gori. Brez hrupa polivam naglo z vodo, ki sim jo imela doma po raznih posodah za umivanje in za kuho, in res le z Božjo pomočjo sim pogasila ogenj in odvernila tako neznano nesrečo. Potlej spušam počasi dim skozi okna, in pospravim vse v kraj, de se celo domači za to vedili niso. Tedaj spoznam, de je bil mož neprevidama, preden je šel, tleč klinček vergel na posteljo, ki se je sčasama vnel. Ko bi me ravno takrat domu ne bilo, ves trud bi bil zastonj. Ko bi bila šla z njim na deželo, vse premoženje bi nama bilo pogorelo, in še vest očitala, de sva jih Bog vé koliko v nesrečo pripravila. O kako sim zdaj hvalila Bogá, de naji je otel; kako mi je bilo žal zavolj nepotrpeljivosti, v kateri sim čakala pred spovednico; kako sim blagrovala malo postrežbo, ktera sim bila skazala zavolj Boga uni deklici! „O Bog, kako dober si ti, sim rekla, tako majhno reč pa si tako obilno poplačal!“ Kar se zavolj Bogá stori, plačila svojiga ne zgubi. — (Pius - Kal.) M.

Ogled po Slovenskim.

Is Ljubljane. Zastran „Govornika“ naznamo, de zdaj precej ne bo izhajal, ampak z začetkam cerkveniga leta spet, ako bo mogoče. Ta odlog se toliko lažje zgodi, ker „šol. Prijatelj“ čedne in primerne pridige na svetlo nosi, na ktere častite bravce opomnimo, kateri bi ga morebiti še ne imeli. Prosimo pa gospode, kateri pripravne tvarine za naš „Govornik“ imajo, in pa dobro voljo, naj bi jo nam pošiljali, de se zamore kaj pripravljati. Zlasti je želeli, de bi se več gg. pisaveov vdeleževalo, kakor v prvem letniku, ako se bo to delo nadaljevalo, kar je po naši misli po vsaki ceni želeli, zakaj pridig ni nikoli preveč, posebno ker ni lahko v kaki reči tako razločin kus kakor tukaj, ko eden želi tako, drugi tako, enimu je všeč tako, drugimu drugači; vsm pa nikoli ne, če bi tudi angelei pisali. Naj bo tedaj več tvarine, de si vsak poiše in zbira, kar misli de je primerno; sej v nemškim je saj na kupe pridig, in vender radi tožimo, de pogosto ne najdemo, česar bi radi. Ob svojim času bomo že naznanili, pri čem de je. — Pervi tečaj se še dobiva, kdor ga želi imeti.

* Prihodnjo nedeljo bo po višjim povelji zahvala za sklep miru.

Is Teršica smo dobili naslednje verstice. Tukajšnji rojak, častiti gosp. Jan. Štegel bogoslove v 3. letu, ki je 10. t. m. v Teršču za plućnico umrl, je v svoji oporoki 1 zlat (cekin za 4 gld. 30 kr.) za afrikanski misijon, za kteriga je posebno vnet bil, odločil, in mene naprosil, naj ga po njegovi smerti do častitiga vredništva „Danice“ v Ljubljano za odločeni namen pošljem. Pošlem Ti tedaj itd.

Tvoj odkritoserčni prijatelj

Franc Vohine.

Z Gorenskiga, 14. t. m. Želje Grajanov, želje vsih Blejcov so bile, imeti bratovski altar. Duh časa in posebne okolišine namreč so skerbniiga dušniga pastirja, Grajskiga gospod fajmoštra naklonile, v prid domače fare in okolice ustanoviti podružnico bratovšine Marijniga presv. Serca. Kako dobro so potrebe ljudstva poznali, priča lepo število bratov in sester iz domače in družih fará. Veselo je viditi moške in ženske pred podobo premile Device moliti; posebno veliko se njih pa shaja ob dnevih odpustkov in ob svetkih Marijnih. Dazdaj smo mogli vse bratovske pobožnosti pri malo pripravnim stranskim altari opravljati. Pretečeno nedeljo so nam pa radoljski gosp. dekan blagoslovili novi, prav lično v Radolici izdelani bratovski altar. Deklič in žene so za to zazeleno slovesnost o-nažile in po zmožnosti olupšale cerkev, fantje so prosili dovoljenja, s strelam redko slovesnost zvišati. Veliko število ljudstva, ktero je z vidno pazljivostjo podučljivi, prav primerjeni ogovor čast. gosp. dekana poslušalo, in lep dar, na novi altar položen, vsm zadostó kaže, da pobožnost Gorencov ni prazna. Hvala tudi vsm čast. duhovnim gospodam, ki so s svojo priučujočnostjo pri blagoslovljevanji altarja naznanili, kako globoko so vneti za čast naše ljube Matere!

Med tim pa ko se v Grajski farni cerkvi, še bolj pa v Gorjah, na bohinski Beli in v Zaspah za vsaki praznik kaj noviga in lepiga vidi, ostane nar bolj znana cerkev Matere Božje na jezeru prazna z golimi stenami, starim velikim altarjam in bomo opravo. Kdor jo bolj na tanko ogleda, bo gotovo z menoj zdihnil: Hiša Marije, pri vsm bogastvu si vender le sirotna! Ko bi se ta cerkveca in Božja pot z vsimi svojimi prihodki mniham, kteriga koli reda prepustila, v kratkim bi bilo vse drugači. Želje ljudstva po novim velikim altarji, in po križevim potu, kteriga še cerkev nima, se zmirej bolj slišijo. Kdo de je kriv, ne morem vediti; upajmo pa, de bo pri obnovljenji cerkvenih zadev, tudi cerkveca na jezeru znotrej novejši podoba zadobila. — c.

Is Celorca piše „šol. Prijatelj“, de so „Drobtince“ za l. 1856 ravno kar dokončane, in obsegajo 20 tiskanih pol. Društvene bukve se bodo le tistim družnikom pošiljale, ki so za l. 1856 že plačali ali saj obljubili pri društvu ostati. Prosi torej društvo sv. Hermagora, de naj bi letnino skorej odrajtali, kateri so še dolžni, ali pa saj naznanil, kdor misli odstopiti.

Razgled po keršanskim svetu.

Dunaj. 19. t. m. so pripeljali na Dunaj vkladni kamen za spominsko cerkev, kateri je iz neke dupline na Oljski gori, blizu verta Getsemani vzet, po besednim izročilu ravno s tistiga mesta, kjer je Kristus govoril besede: „Moj Oče, vzemi od mene ta kelih terpljenja, vender ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!“ Dans ga bodo z veliko slovesnostjo vložili.

* Družba sv. Severina na Dunaji misli tudi Božjo pot v Rim napraviti. Nar manj 15. moških se mora do 15. vel. travna oglasiti pri odboru tega društva (Stadt, Grünangergasse), in 200 gld. v sreb. dvajseticah za celo pot plačati. Odhól iz Tersta ima biti 17. rožnika; 25 dni bo romanje (v pravim pomenu to besede) terpelo. O svetim Petru in Pavlu bodo na grobih teh aposteljuov.

* V dunajski nadškofiji je zméraj večí pomanjkanje duhovnov, več duhovnij (fará) je brez duhovna in morajo od družih bližnjih oskerbovane biti.

Berno. Gosp. Karl Mehrman, kazališni pevec, avgarburškiga verstva, se je popolnoma prepričal, da le v katoliški veri je zveličanje, je v minoriški cerkvi prestopil v naročje matere katoliške cerkve, potem je opravil dolgo spoved od celiga življenja ter je s svojo ženo vred k Božji mizi pristopil. (Hlas.)

V ostrigonski nadškofiji se napravlja nova naprava za izslužene duhovne, za katero so darovali ogerški kardinal Scitovsky 20.000, ondetni kapitel 20.000, in duhovstvo te nadškofije 40.000 gold.

Turin. Cesar Napoleon hoče neki posredovati med Rimom in Sardinijo, da bi se med njima spet edinost povernila. Perva stopinja bi bila, da naj piemontška vlada prederzne prostoverske časnike oberzda, kar se mende že razodeva. Góveré celo, da bi turinski nadškof bil prečast. g. Charvaz, Franzoni pa kardinal. Pa to je še le goverica.

Rim. Zavoljo 4 ali 5 na Poljskim izpraznjenih škofij je mende že dognano, da bodo dobile svoje škofo; še nekatere druge ne manj tehtne reči so neki v dogovoru. — Tudi piše „Civiltà cattolica“ od nove, boljše pogodbe, ki se ima med Rimom in Rusijo skleniti. — Španjolska kraljica je mende nedavno imenitno darilo predrazih in naj umetniših izdelanih cerkvenih reči poslala sv. Očetu, kar so Nj. Svetost tudi z darilom imenitnih reči odvernili. To so ima za znamenje boljše prihodnosti za sv. cerkev na Španjolskim.

Serbija. Po povelji iz Carigrada se zidanje katoliške cerkve v Belim gradu ne le ne sme zaderževati, temuč turški paša in serbška vlada do naj v lepi edinosti delo podpérate.

Hartum, 11. sveč. — 23. prosenca so novi misijonarji iz Tirolskega v Hartum prišli, (kar smo že bili nanzanili). Samo gosp. Staller se je mogel verniti in je 16. sušca s prečast. škofom iz Patne v Indii v Terst prišel. V Korosku sta g. Wurnič in strojar Valača merzlico dobila, pa bolezen ni bila nevarna, le zavoljo vražarskih Arabcev, ki so se bali okuženi biti in jih niso hotli na kamele vzeti, sta móгла v Korosku ostati. Tesar Kleinhainz in 1 arabak kuhar sta jima v postrežbo ostala. Pol dne deleč so jim prečast. gosp. Provikar z barko naproti prišli. Priporočili so novince Materi Božji v lepi kapelici na Zgodnji daniel, ter so jih blagoslovili, potem so s solzami v očeh rekli: „Ljubi moji otroci! Vse nas z razproštertimi rokami čaka; vinograd je tolik in delavcov tako malo; kaj? le samo dva mašnika? Jest bi jih saj deset potreboval!“ Gosp. Provikar z gg. Pirherjem, Morlangam, učenicam Hansalam, mizarjem Čičerjem in Albingerjem so imeli poznejši na Belo reko iti, drugi pa v Hartumu ostati.

Zvezdica za solo.

Angelček varh.

V Zama-u na Tirolskim je bil pred nekaj dnevi velik ogenj, pri katerim sta bila dva otroka kakor s čudežem rešena. V kamerci pod streho neke hiše, ki jo zgorela, sta spale dve 12 do 14letni deklici. Že jo bil ogenj strop na več krajih prežgal, in še obé terdo spito, kakor spi nedolžnost, dokler se kos stropa ne podere, kateri ji zbudi. Naglo bežite obé proti vratam, da bi se otelo. Pa, strah in groza! — Ko vrata odprete, jima tolik plemen nasproti sviga, da sta zamogle le s nar večim trudam vrata spet zapreti. O uboga otroka! kdo bo popisal, v koliki stiski sta zdaj bila? Vpijete, se jokate, rokó stegujete in žalujete. Oh zdaj bove zgoréle, joj, to bo bolelo! V tem stu-

reji v misel pride, skozi okno skočiti, in si morebiti tako življenje ohraniti, če se tudi polomi. S silo tedaj vleče sestrico iz postelje, ki je bila še sklenjena zgoreti, in ji serčnost daje, kakor nar bolje more, da naj z okna skoči. Ta pa toži: Si ne upam, je tako visoko! Stareji ji odgovori: Bom jest naprej skočila, in ako meni nič ne bo, pa ti za menoj, kaj ne, do boš? pa res, daj mi roko! S trepetam ji obljubi. Na to zakliče stareji: Sv. angelček varh, pomagaj mi! in skoči s tretjiga nastropja na terdo pot, ki je bila bolj globoko še zmerznjena. Ker se je to precej v začetku ognja zgodilo, je bilo le še malo ljudi pričujočih, ktere je groza in trepet prešinil, ko so to strašno reč vidili. Komej do tal pride in še ležeča zakliče: „Hupf, Hannele, es hat mir nüt (nichts) gethan, getraue dich nur, es hat mir nüt gethan; (to je: Skoči Hanca, meni se ni nič zgodilo, nič se ne boj, meni ni nič)! In glej, že ferči doli mala Hanca, in — „es hat auch ihr nüt gethan“ (tudi nji nič ni bilo)! Nobena ni bila čisto nič poškodovana.

Sim srečen otroček,
Zavarvan, oskerbljen,
Nebeški angelček
Je z mano, je pri men'.

Pogube dušo brani,
In straži mi telo,
De kača me ne rani,
De grom me vžil ne bo.

Njegove perutnice
Me ognja varjejo,
Ko padem, me ročice
Njegove vjamejo.

Lepo, lepo bom molil,
O moj preljubi Bog!
Ker angelca si zvolil,
De varje me nadlog.

Moj angelček, le vari
Na duši, na teles',
Pred hudim me posvari,
Pripelji do nebes.

Drobtine.

Iz Kitajskiga za evropojce. O. Verner piše iz Nanking-ske škofije na Kitajskim tole:

„Velikonočno nedeljo sta mi prinesla dva mlada človeka s pomočjo čveterih sosedov šest ur deleč svojiga umirajočiga očeta. Celo noč so hodili in so me našli zjutraj pri neki keršanski občini kamor sim bil šel zavolj družih bolnikov. Starček je bil pri čisti zavednosti, se je spovedal, prejel sv. popetnico in sv. poslednje olje in se mi je potem s svetim veseljem zahvalil, rekoč, da zdaj pa rad umerje, naj že bo po poti ali domá. Komej so mladi ljudje nekaj maliga vžili, in še ne prav počili, že zadenejo stariga očeta in ga domú nesó. Domu pridá pokleknejo, molijo molitve umirajočih, in ko sklenejo, zroči starček svojo dušo v roke svojiga Stvarnika“. — To naj bi si vzeli tisti k sercu, ki v boleznih toliko radi sv. zakramente odkladajo, da jih morajo drugi k temu opominjati, in se v nar silniši nevarnost postavijo, brez njih umreti.

Mili darovi.

Za afrikanski mision.

Rajniki bogoslovec gosp. Janex Šlegel 1 cekin. —

Pogovori z gg. dopisovavci.

G. O.: Prejeli; — g. E. v G.: Skorej prejmete, če že niste; — g. C. pri s. P.: Vse poskerbljeno; — g. J. T. v št. V.: Prejeli; zastran govornika: hvala za prijazno spodbudo! sicer gl. današnji „Ogled“.

Duhorske zadere.

V ljubljanski škofiji. 18. t. m. je umrl mladi duhoven iz reda sv. Franciška, O. Pij Gestrin. R. I. P.!